

ÎN 1989, „STEAGUL ROȘU” EXPORTA FĂRĂ DISCRIMINARE POLITICĂ ÎN URSS ȘI STATELE UNITE

Camioanele produse la Uzina „Steagul Roșu”, azi mai bine cunoscută ca Roman Brașov SA, erau în 1989 cărăuși oficial recunoscuți ai țării, dar și unele dintre produsele care puteau fi exportate de România atât în Uniunea Sovietică, cât și în Statele Unite.

Dezvoltarea amplă a industriei constructoare de mașini și în special a Uzinei „Steagul Roșu”, care în 1989 atingea uimitoarea cifră de 20.000 de salariați, a fost justificată teoretic prin prisma rolului pe care o asemenea industrie o putea juca în dotarea și funcționarea celorlalte sectoare terțiare ale industriei. Așa că se construia mult: numai la întreprinderea brașoveană, 12.888 de camioane ieșite de pe banda de producție în anul 1989. Fără a exagera de loc, acum 20 de ani, camioanele Roman sau DAC puteau fi întâlnite peste tot mutând din loc în loc munții. Literal. Canalul Dunăre-Mare Neagră, hidrocentralele de la Porțile de Fier, Vidraru sau Rovinari, adică orice proiect al României de acum 20 de ani implica automat folosirea acestor „unele” autohtone.

Explicația acestui fenomen se poate găsi în faptul că linia de producție a Steagului Roșu a fost pornită în 1971 cu un model motorizat Diesel sub licență MAN (achiziționată de statul român în 1969 din Germania). Cumpărarea acestei licențe a fost urmată de o amplă dezvoltare tehnologică și umană a Uzinei „Steagul Roșu” (în perioada 1971-1974, urmată de 1975-1979) în același ritm cu întreaga industrie românească, care depindea de transporturi.

Mai departe, despre investițiile făcute la Uzina „Steagul Roșu” în acel an nu se pot spune prea multe, parte pentru că utilajele folosite nu necesitau înlocuiri majore, având o vechime de maximum 15 ani. Acest lucru nu era, se pare, simțit pe

Uzina „Steagul Roșu” din Brașov era printre „unitățile frunțase” ale industriei socialiste. Orice pionier care poposea în orașul de sub Tâmpa avea în program vizitarea întreprinderii de autocamioane FOTO: Palatul Național al Copiilor

banda de producție. „Din câte rețin, în toată perioada anilor 1971-1989, toate investițiile făcute de conducerea uzinei se mulară pe necesitățile fabricației, pentru fluxul acelei perioade. Cred că doar o singură investiție, minoră – un minilaminor –, nu a fost folosită. El s-a născut din cantitățile mici necesare pentru fabricație și care nu se puteau importa din cauza politicii acelor ani, iar pentru combinatele siderurgice românești erau cantități nesemnificative pentru a fi produse”, povestește Tiberiu Klein, directorul tehnic al Roman Brașov, în prezent.

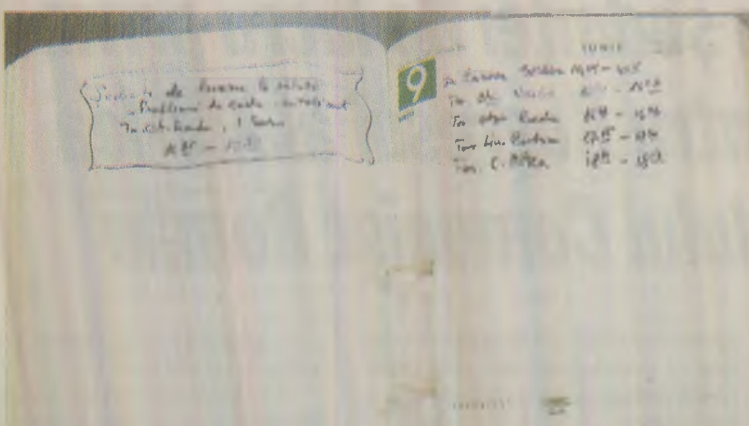
Dacă fabrica brașoveană nu făcea importuri de tehnologie, camioanele marca „Steagul Roșu” excelau la export. În anul 1989, numărul mașinilor trimise peste hotare prin acordurile derulate de Autoexportimport Brașov era în jur de 2.036 de bucăți dintre cele 12.888 de camioane produse, în țările CAER, Statele Unite sau spre destinații mai exotice precum China, Thailanda sau Peru în regim barter sau de compensare a datoriei. Astfel, unul dintre modelele care făceau „senzație” la acea vreme la export, dar și printre militarii români era modelul de

autocamion militar DAC 665, aflat în dotarea MAPN și azi. Produs în foarte multe versiuni, se poate spune că a fost răsăditul perioadei 1980-1989, el făcând parte din dotarea forțelor militare din România, dar și Ungaria, Egipt, Irak, Cuba etc., fiind apreciat de militarii din țările menționate.

Pe lângă camioanele exportate de la Brașov, alte atuuri ale întreprinderii pentru „export” erau experiența și cunoștințele pe care inginerii brașoveni le căpătaseră în domeniul mașinilor de mare tonaj.

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

După însemnările agendei de la Cabinetul 2, programul „cu public” al Elenei Ceaușescu a început vineri, 9 iunie 1989, la ora 10:05 și s-a încheiat la 18:17 minute. După punctele însemnate, s-a ocupat de cel puțin trei domenii: cultură, învățământ și presă.

Prima întâlnire a avut-o cu Suzana Gădea (orele 10:05-10:35). Printre funcțiile ce le avea pe-atunci interlocutoarea, cea mai înaltă era aceea de președinte al Consiliului Culturii și Educației Socialiste. Echivalent în zilele noastre funcție de ministru al Culturii. După noile indicații de cadre, când nu mai erau aprobați în funcții înalte decât foști muncitori „la bază”, Suzana Gădea era o excepție. Calificată inginer chimist metalurg, Susănică (după numele din buletin) era tînta batjocurii artiștilor și scriitorilor care înțelegeau că în numita funcție nu poate fi decât o personalitate culturală. Deși putem presupune, după datele biografice ale fișei sale de cadre, că fusese o studentă excepțională dotată. Născută în 1919 la Buzău, își începuse cariera universitară în 1943 ca asistent, imediat după terminarea Facultății de Chimie Industrială de la

Institutul Politehnic din București. În 1955 era deja profesor universitar. Cum chimia era cota o știință a viitorului în politica economiei socialiste, a fost trimisă la specializare în Polonia. Și recrutată concomitent pentru eșalonul de cadre cu munci de răspundere în învățământ și cultură. Și urcă...! (greu de ghicit acum pe baza căror calități personale). Deputat în Prezidiul MAN, președinte al Consiliului Național al Femeilor, membru corespondent al Academiei Române, ministru al Educației și Învățămîntului iar din 1979, președintele Consiliului Culturii și Educației Socialiste. În vara lui 1989, Suzana Gădea era o personalitate feminină multilateral dezvoltată. La proporții restrânse, desigur, comparativ cu modelul Tovarășei.

În programul primei părți a zilei, Elena Ceaușescu a mai avut o ședință (cu Constantin Radu și Ion Sasu) de probleme de cadre în învățământ (orele 11:35-12:50).

După amiaza la Cabinetul 2 au fost primii Constantin Nicolae, Constantin Radu, Lina Ciobanu și Constantin Mitea.

Lavinia BETEA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Amintiri de la grădiniță

Pe la 3 ani și ceva, pe vremea când eram convinsă că toate vînzătoarele se numeau Fița Mabilă (în urma unui inspirat decupaj al formulei introductive „Fiți amabilă...”, pe care o auzeam aproape întotdeauna în timpul îndelungii șederii la vreo coadă, când mama mă lua cu ea), s-a hotărât că este cazul să merg și la grădiniță. Nu-mi amintesc să fi primit vestea plîngînd cu sughițuri, mai ales că mi se povestise căte ceva despre cum aveam să trăiesc în bună înțelegere cu alți împiedicați, dezorientați și deznădăjduiți de vârsta mea, cu care urma să povestesc, să desenez și să mă joc. Aveam să constat mai tîrziu că nu erau astea singurele activități, că mai erau și unele mai puțin pașnice, adevărate bătălii pentru bucăți de plastilină, hăinuțe pentru păpuși sau piese de construit colorate, în urma cărora eu ieșeam de obicei cam șifonată (cu buclele răvășite și cu fundița roșie de la uniformă boțită sau desprinsă de la locul ei). Asta pentru că nu-mi plăcea și nici n-aș fi știut să mă lupt într-o apărare a bunurilor de joacă. În plus, nu m-am descurcat

niciodată cu bucățile de piese de construit pe care nu le puteam desprinde, fiindcă erau mereu bine încheiate pentru vecie de cel care se jucase cu ele înainte.

Ei bine, nu se știe exact cum, dar îmi venise și mie timpul să las traul tîhnit din familie, cu ore fixe de culcare și de masă, cu discuții prietenoase, atente și înțeleptoare cu cei mari, cu povești citite pe alete de fiecare adult pe care pica păcatul, pentru că, neștiutorul, îmi acordase ceva mai multă atenție (mare greșală făcea: era pe loc folosit ca să deseneze ceva, să cânte sau să recite și, cel mai adesea, să citească din vreo carte, pe care o aduceam cu promptitudine). La început am fost tare curioasă: prima dată când am călcat în grădiniță – o clădire mare, veselă, cu tavane și cu ferestre înalte – țin minte că am resimțit acut mirosul de mâncare răspîndit peste tot, pe coridoare și în săli, și zgomotele de tot felul, dar mai ales de glasuri, vesele, nemulțumite sau gata de plîns.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

9 IUNIE

În *Liberation* de ieri, declarația lui Gabriel Andreescu. Azi, pe Canal 5 (al Televiziunii), un interviu al lui, de o neînchipuită îndrăzneală. (A fost arestat și după Brașov, acum recidivează... Mai rar) Din cinci-șase ore de interviu și reportaj, cât au filmat gazeții de la Canalul 5, nu li s-au dat decât zece minute de antenă. Montaj fastidios, la care a asistat și Maria Mailat, de față pentru traducere.

Monica Lovinescu, Pragul. Unde scurte V, București, Humanitas, 1995, p. 183

Președintele Bush a telefonat la Beijing șefului Guvernului chinez. Nu era nimeni la capătul celălalt al firului. Nimeni nu dorea să-i vorbească. Ieri, Bush a hotărât să autorizeze transmiterea unei emisiuni speciale de informații, destinată posturilor de radio receptate de armata chineză. În această emisiune, Statele Unite explicau trupele chineze motivul pentru care America a condamnat represiunea studenților revoltați care se luptau pentru democrație. În America s-a știut că emisiunea și-a atins scopul, că a fost auzită perfect în cazările chineze.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL ZILEI

Gusturile românilor în materie de distracție păreau a se rafina în 1989. În sezonul estival, distracțiile nautice au fost la mare modă. La rubrica „Orașe noi pe harta țării”, „România liberă” prezenta localitatea Lehliu Gară (jud. Călărași), comună cu 4.500 de suflete, care fusese declarată urbe în aprilie 1989. Pentru ziaristul plecat în delegație, pentru a dezvălui cititorilor „entuziasmul” locuitorilor și avantajele vieții „la oraș”, socoteala

din redacție nu se potrivea cu cea de pe teren. În luna iunie, „Operațiunea satele românești” a înființat o secțiune și în Olanda. La Medgidia, sârbătoarea „Zilele culturii medgidiene” se afla la ultimele manifestări.

Distracțiile nautice, moda verii în România

Gusturile românilor în materie de distracție păreau a se rafina în 1989. În

sezonul estival, distracțiile nautice au fost la mare modă. În Capitală, pe Insula Pantelimon, a fost fondată clubul de agrement nautic Lebăda, a cărui atracție era, pe lângă săliile de jocuri (biliard, popice), teleschiul nautic. Pentru turiștii străini, câți vor mai fi vizitat România în 1989, exista un club nautic separat, dotat cu parașute acvatice, inele gonflabile și planșe cu vele.

(Continuare în pag. a II-a)

25.000 DE LEI DE PLĂTIT ȘI 6 ANI DE ÎNCHISOARE PENTRU „AVORTUL CU SĂPUN”

Era casnică, avea o fată de 11 ani și un sot care lucra la „Avicola”. Locuia în București, într-un apartament dintr-un bloc de pe lângă Piața Chirbit și aveau mașină „proprietate personală”. În iunie 1988, G.F. și-a dat seama că e însărcinată și a mers să se sfătuiască cu prietena și fosta ei colegă de școală, I.T. Femeia era soră medicală la Maternitatea Polizu și spera să găsească împreună cu ea o soluție pentru a scăpa de sarcină.

După mai multe insistențe, I.T. a recomandat-o unei cunoștințe, R.L., femeie în vîrstă, de la țară, care urma să o scape de „necaz”.

În ziua de 7 iulie 1988, s-a urcat în mașină împreună cu soțul și cu prietena ei și au mers acasă la R.L., într-un sat de lângă Capitală.

Când au ajuns, R.L. s-a și pus pe treabă.

Cum avea să recunoască mai tîrziu, la proces, R.L. „și-a săpunit palma mîinii drepte într-un vas nedezinfectat, a introdus două degete în colul vaginal al femeii și a reușit să-i rupă membranele”.

Pentru „operațiune” a primit 600 de lei. Apoi, cei trei bucureșteni s-au întors la domiciliile lor.

A doua zi, respectiv în seara zilei de 8 iulie 1988, femeia care încercase să scape de sarcină s-a simțit foarte rău. La insistențele fostei sale kolege, s-a internat la Spitalul de Obstetrică și Ginecologie „Steaua”. Diagnosticul a fost „avort septic luna a IV-a, stare de șoc”. În după-amiaza zilei de 9 iulie, G.F. a decedat.

Din raportul de autopsie medico-legală a rezultat că „moartea numitei G.F. a fost violentă. Ea s-a datorat pneumoniei, complicație

finală a stării septic-toxice, consecutivă unui avort incomplet, în luna a IV-a”.

Concluziile raportului au fost aprobate de comisia de avizare și control de pe lângă Institutul de Medicină Legală cu mențiunea că „evoluția foarte gravă implică mai mult ca probabil provocarea avortului prin mijloace empirice”. Comisia a mai precizat că „evoluția clinică și constatările necropsice presupun efectuarea manoperele abortive cu cel puțin 24 de ore înainte de internare”.

R.L. a fost arestată la 15 iulie și a recunoscut că încercase să-i provoace victimei un avort prin mijloace empirice.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

9 iunie (Vineri)
Soarele a răsărit la 5:31, a apus la 20:59
Luna a răsărit la 11:13, a apus la 0:43
Sărbătoare creștină: Sfântul Ierarh Chiril al Alexandriei; Cuviosul Columban cel Bătrîn, Apostolul Scoției

S-a întîmplat la 9 iunie 1989

● Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO) a informat, într-un document dat publicității la sediul său din Roma, că se reactivase pericolul pe care îl reprezentau lăcustele de desert în diferite țări ale Africii Occidentale, între care Mauritania, Mali și Niger. Apariția a noi stoluri de lăcuste se datoră umidității ce se menține ca urmare a ploilor de vară. Țările din zona maghrebiană și din Sahara africană au fost informatate de FAO de apariția acestui nou pericol, iar echipe ale „Centrului pentru operațiuni de urgență împotriva lăcustelor” s-au deplasat în regiune pentru a urmări fenomenul și a lua măsurile ce se impuneau.

● În Spania s-a desfășurat o amplă acțiune de protest. Au participat muncitorii de la căile ferate, muncitorii portuari, personalul din serviciile poștale și transporturi publice, care au cerut îmbunătățirea condițiilor de viață și crearea de noi locuri de muncă.

Romona VINTILĂ

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

Interesul dirijat al străinilor pentru România socialistă

Deși regimul lui Nicolae Ceaușescu era tot mai izolat în Occident, în anul 1989 a apărut la Paris, sub semnătura scriitorului N. Asfoura, o lucrare omagială intitulată „România, o politică externă independentă”. Este prilejul de a se face dictatorului de către autorul volumului un profil în stilul specific sistemului comunist și nu Vestului. „Personalitatea președintelui Nicolae Ceaușescu, ideile și activitatea sa politică se identifică cu politica externă a României (...) Președintele Nicolae Ceaușescu este animat de un profund umanism revoluționar, temelie a încrederii în victoria finală a forțelor sociale ce luptă pentru pacea și securitatea internațională”, scria N. Asfoura. Pe parcursul lucrării erau tratate exact

temele predilecte ale propagandei României socialiste precum dezarmarea, inițiativele diplomatice privind securitatea și cooperarea în Europa, transformarea Balcanilor într-o zonă a bunei vecinătăți și rolul Partidului Comunist Român în cadrul mișcării comuniste internaționale.

Astfel de volum era înregistrat în documentele Ministerului Afacerilor Externe drept o urmare a interesului crescând pentru România socialistă, pentru poporul român”. Firește, în documente nu se specifica nimic despre chinul diplomaților români de a face posibilă apariția unor astfel de lucrări, care erau pe placul Cabinetelor 1 și 2 și anturajelor din jurul acestora.

(Continuare în pag. a IV-a)

Cei mai frumoși ani din viață i-am petrecut în România

M-am născut în Sudan, în 1954, la Khartoum. Tatăl meu a fost funcționar public, a ajuns director general în Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor; mama mea a fost casnică. Noi suntem șase frați, patru băieți și două fete. Cea mai mare este o fată; pe urmă suntem patru băieți – eu sunt al treilea; cea mai mică dintre noi e o fată. Cu

toate că mama mea nu a învățat la școală și nu știe să citească sau să scrie, noi toți frații am învățat și am terminat toți câte o facultate. Unii chiar au făcut studii postuniversitare. Mama s-a ocupat de noi și de școala noastră, a avut grijă cum învățăm – mama, nu tata.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Astăzi, nu propaganda comunistă beneficiază de mijloacele de comunicație, ci democrația de tip occidental, pentru că a fost în stare să asigure maselor avântul economic și că lucrul acesta se știe peste tot.

Sanda Stoilojan, Nori peste balcoane. Jurnal din exilul parizian. Traducere din franceză de Micaela Slăvescu. Revizuită de Sanda Stoilojan, București, Humanitas, 1996, p. 299-300

Ne-a părăsit definitiv Ana Beldeanu, dactilografă și secretară la „Tribuna”. Avea numai 53 de ani. A fost o femeie vitală, în ciuda maladiilor cronice de care suferise în ultimii ani. Voluntară și egoistă, a știut totuși să se facă apreciată de cei din preajmă prin felul ei mereu serviabil și atent, fapt ce a ajutat-o să-și creeze numeroase relații profitabile. Și-a îngrijit sănătatea cu o admirabilă tenacitate, fără să se descurajeze nici în clipele cele mai dificile. În vremea din urmă însă lucrurile s-au complicat și s-au înrăutățit până la punctul în care n-a mai putut fi salvată. Și astfel, „doamna Ana” a trebuit să părăsească această viață pe care a iubit-o cu instincte puternice și nedomolite. Odihească-se în pace.

Gândurile mele au trecut întreaga zi de la o „constelație” de interese și evenimente la alta, iar acum, când era 21:00 și aș dori să notez ceva aici, nu mai simt nici o dorință să le rememorez.

Retin din România literară (nr. 23) cronica lui Mircea Iorgulescu la volumul „Piramida împădurită” de Ion Mircea. Există aici o excelentă situație a poetului în context istorico-literar actual. De relevant și darul criticului de a prezenta succint și limpede noutatea și valoarea acestor poeme. Mircea Iorgulescu ar putea scrie oricând o bună istorie a literaturii contemporane. Posedă în acest sens toate virtuțile necesare.

Victor Felea, Jurnalul unui poet lenes, Ianuarie 1955-martie 1993, Editie îngrijită de Lidia Felea, București, Editura Albatros, 2000, p. 727-728

Mare explozie în Urals, accident groznic de tren în Rusia, explozie la Provatina. În „Piața Celestă” din Pekin intră tancurile și trupele armate lansând gaze, trag cu automatele, strâpung cu baionetele. Tragedie. Aceste represiuni terifiante consemnează lumea. Nu și pe români, care tot într-o veselie o duc. Nu se mai găsec nici gheare și găturci de pui morți, nici pește congelat, nici coștele și oase: „Când rostim cuvântul PACE de pe plai de Mioriță / Cel dinții îl duce-n lume Fiul țării mult iubit / Ceausescu, Om al Păcii, pentru-a păcii biruință / Cunoscut pe-ntr-un pământ și asemenea pretutii” (VC). Îngrozitor! Îngrozitor! Noroc de cele două filme pe care le urmărim la video, la familia Mirică. Eu cu Diana rezistăm, Victorie adormare repede, deși ambele producții sunt polifonice, bum-bum, trosc-pleosc și cu gagică care abia așteaptă să se dezbrace de tot. Mami cochetăză cu moș Ene, legată de vise, Diana, absolut inocentă din punct de vedere politic, nu mă deranjează la Radio. Bayreuth 1989, așteptăm înelul Nibelungilor, Lohengrin, Parsifal, Tanhäuser.

C. Trandafir, Jurnal în curs de apariție la Editura Libra

Depus actele. Audiență. Șeful serviciului, binevoitor („nici o clipă nu m-am gândit...”), încet aproape că simt o ușurare, iar apoi o cumplită rușine. Drept cine sunt luat? Drept cine mă iau eu însumi, umilindu-mă?

Mircea Zaciu, Jurnal. IV, București, Editura Albatros, 1998, p. 450

25.000 de lei de plătit și 6 ani de închisoare pentru „avortul cu săpun”

Din cauza crizei alimentare și legislației antiavort, un nou copil care venea pe lume era o povară pentru femeia anului 1989. Tocmai de aceea, numărul avorturilor provocate era ridicat, în ciuda riscurilor medicale și penale. FOTO: Palatul Național al Copiilor

(Urmare din pag. 1)

La proces, femeia în vârstă de 65 de ani, pensionară, fără nici un fel de școală, a încercat să acrediteze ideea că G.F., anterior intervenției făcute de ea la data de 7 iulie 1988, mai încercase manopere abortive, intrucât în momentul intervenției victima a eliminat un „lichid galben și urât mirositor”.

La dosar se precizează că „inculpa ta a încercat să se folosească de declarațiile făcute de victimă în momentul internării sale la Maternitatea „Steaua”, în foaia de observație clinică generală consemnându-se la istoricul bolii că, din relatările bolnavei, dificil de apreciat din cauza stării confuze, reiese că pierderea lichid amniotic de o săptămână. Pe această declarație, în aceeași foaie de observație, la rubrica recomandări, la externare se menționează membre rupte la domiciliu de circa 7 zile, șoc toxic-septic”.

Femeii i-a fost refuzată însă această încercare de a mai micșora din vină, pe motiv că în momentul în care dăduse acele declarații victima se afla într-o stare confuză din cauza stării de sănătate și că făcuse afirmațiile menționate „în intenția de a fi absolvite atât ea, cât și persoanele care au ajutat-o de răspunderea penală”.

Magistrații au mai adus în sprijinul deciziei lor avizul Centrului de pe lângă Institutul de Medicină Legală, în care se menționează că „evoluția clinică a bolii și constatările necropsice presupun efectuarea manoprelor abortive cu cel puțin 24 de ore înainte de internare”.

Nici prietena victimei nu a vrut să susțină la tribunal ipoteza că aceasta ar mai fi încercat să-și provoace avortul înainte de a merge la R.L. Dacă prietena victimei și R.L. au

recunoscut, în mare, cele întâmplate, soțul femeii a negat implicarea sa atât în momentul în care a fost reținut (a stat în arest preventiv la lună, începând cu 15 noiembrie 1988), cât și pe parcursul desfășurării procesului.

Deși prietena soției lui, R.L. și nora acesteia au confirmat că el a fost cel care a dus-o pe G.F. în satul și la locuința unde i-au fost efectuate manevrele abortive, G.C. a negat orice implicare.

Din probele administrate în cauză a rezultat că „inculpatul G.C., la scurt timp după decesul soției sale, s-a deplasat la domiciliul inculpatei R.L., cu același autoturism, comunicându-i că soția sa a decedat și pretinzându-i cu această ocazie suma de 100.000 de lei pentru pierderea soției”.

Potrivit martorilor citați la dosar, „G.C. însoțit de alte două persoane s-au întâlnit cu inculpații R.L. la Piața Chibrit, pentru a o determina să-i dea suma pretinsă”.

Când a aflat de cele întâmplate, prietena victimei a anunțat Poliția și s-a autodenunțat.

La proces, soțul victimei a fost acuzat de „săvârșirea infracțiunii de complicitate la avort prevăzută în articolul 86 Cod Penal, raportat la art. 186, alineatul 2 Cod Penal”. Procurorul a accentuat că „inculpații A. Avicolă de Stat „Crevedia” – Dămbovița, nu este la prima încălcare a legii, în anul 1978 suferind o condamnare cu 2 ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare”, precum și că „inculpatul a avut o poziție permanent nesinceră de-a lungul procesului”.

G.C. se constituie și partea civilă la proces, cerând de la R.L. suma de 15.000 de lei, reprezentând cheltuielile de înmormântare pentru soția

sa, în afară de această sumă, bărbatul a mai cerut ca R.L. să plătească suma de 200 de lei lunar fiicei lui rămasă fără mamă.

Parte civilă s-a constituit și Spitalul de Obstetrică și Ginecologie „Steaua”, care a cerut de la R.L. „despăgubiri în cuantum de 7.135 de lei, plus dobânda legală”.

În baza articolului 185 alineat 1, 4 și 5 Cod Penal, inculpații R.L., în vârstă de 65 de ani, a fost condamnată la data de 9 iunie 1989 la 6 ani de închisoare și la 3 ani de interzicere a unor drepturi. Instanța a mai decis ca R.L. să-i plătească soțului victimei 15.000 de lei – cheltuielile de înmormântare, precum și o pensie de 200 de lei pe lună pentru minoră rămasă fără mamă. De asemenea, R.L. urma să plătească Spitalului de Obstetrică și Ginecologie „Steaua” suma de 7.135 de lei, plus dobânda aferentă.

Drept cheltuielii de judecată, R.L. a fost obligată să plătească suma de 3.000 de lei.

Magistrații au mai decis ca suma de 600 de lei pe care R.L. o avea la CEC să fie confiscată și a mai dispus chestru asigurator asupra bunurilor femeii. Soțul victimei a fost condamnat, în baza art. 26 Cod Penal, raportat la art. 186 alin. 2 Cod Penal, la 2 ani de închisoare, iar, conform art. 1 din Legea 47 pe 1977, s-a dispus ca „pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională”, la același loc de muncă de la avicola „Crevedia”.

În baza art. 26 Cod Penal raportat la art. 186 Cod Penal, inculpații I.T., căsătorit, un copil minor, fără antecedente penale, a fost condamnată la 1 an de închisoare. Și în cazul ei, s-a dispus ca „pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională la Spitalul Clinic Poliză, pe același loc de muncă”.

Carmen PLEȘA

ARTICOLUL ZILEI

Cum pregătim vacanța copiilor

Relieful și clima țării noastre oferă condiții minunate pentru petrecerea unor vacanțe de neuit. Înlocuind mediul obișnuit de viață cu locuri ce asigură factori terapeutici – raze ultraviolete, lipsa unor alergeni, climat stimulat, aer curat, ape minerale –, vacanța copiilor noștri se poate transforma într-o veritabilă „cură sanatorială”. Vacanțele copiilor petrecute în compania familiilor, vacanțele organizate ca tabere școlare aduc în plus de sănătate în primul rând prin însăși alegerea zonei respective. Astfel, vacanțele petrecute în climatul marin, cu umiditate crescută, cu temperatură relativ constantă, cu briză plăcută, cu atmosferă curată, ușor sărată determină o creștere a capacității de apărare a organismului împotriva infecțiilor, beneficiază de lumină solară bogată în ultraviolete. Organismul copilului care își petrece pe malul mării o bună parte din vacanță se îmbogățește cu imunoglobuline de valoare.

La munte, zonele de dealuri, cu păduri, cu aer aromat, lipsit de alergeni, sunt bine tolerate de copii și prin aceea că acestea se constituie într-un minunat cadru pitoresc, cu posibilități de drumeție, de odihnă prin culorile atât de plăcute ale naturii. Este poate climatul de care beneficiază cel mai mult copiii convalescenți sau debili, deoarece ei își satisfac nevoia de joc, de mișcare, de explorare a mediului inconjurător.

Vacanțele petrecute într-un sat sau oraș din zona de deal sau de munte constituie formula care convine cel mai bine preșcolariilor. La această vârstă, copiii le place să revadă mai mulți ani la rând aceleași locuri, de care se leagă, o dată cu prietenii altor copii.

În ce privește pregătirea pentru vacanță, aceasta se face din timp, cu răbdare și ordonat. Obiectele de îmbrăcăminte pentru concediu vor fi împachetate separat pentru fiecare copil în parte, vor fi simple, comode, ușor de îmbrăcat, de întreținut și mai ales în culori deschise, florale. În nici un caz nu se vor lua în concediu manuale școlare. Copiii noștri au nevoie de odihna vacanței mari ca și noi, adulții. „Surprizele” pe care mama le va împacheta în geamantanele familiei vor fi: jocuri, hârtie colorată, aștibilduri, păpuși, jocuri de construcție, mingi, creioane colorate etc. Este formula cu care se pot ocupa în mod plăcut o mare parte din orele de joacă, când afară plouă și copiii nu au somn. În funcție de vârstă și particularitățile individuale, se vor alege modalitățile de petrecere a timpului.

Mamele trebuie să știe că la mare, în aer, sunt suspendate sumedenie de particule de iod, sulf, sodiu și clor, elemente care acționează și chimic asupra pielii încălzite a copiilor; nisipul și suprafața mării reflectă razele solare, briza asigură mișcarea aerului ionizat, evaporă transpirația și produce o senzație de învioreare

plăcută, prin activarea circulației sângelui. Bronzaul se produce prin acțiunea razelor ultraviolete, după un prealabil eritem solar (înroșirea pielii). Dacă expunerea se face într-odată, prea mult timp, zonele înroșite devin lucioase, cu vezicule dureroase, urmate de leziuni persistente. De aceea, obișnuința cu soarele, cu radiațiile solare se va face treptat, de preferat cu 20-30 de zile înainte de vacanță. Copiii între 1 și 3 ani vor face plajă numai între orele 8:00 și 11:00, nu vor fi ținuți mai mult de 1-2 ore pe plajă, având grijă să se stea alternativ la soare și la umbră, sub nepăsita umbrelă de plajă. Când vremea plouă, zona este bronzață, se recomandă ca, după o scurtă expunere la soare, copiii să fie îmbrăcați cu o cămășuță, pieptăraș alb, având mereu capul acoperit cu o pălărioară albă. În toate cazurile, copiii nu vor sta în apă (în prezența și sub supravegherea adulților) mai mult de 15 minute o dată. După peste zi, când afară plouă și copiii nu au somn, în funcție de vârstă și particularitățile individuale, se vor alege modalitățile de petrecere a timpului. Mamele trebuie să știe că la mare, în aer, sunt suspendate sumedenie de particule de iod, sulf, sodiu și clor, elemente care acționează și chimic asupra pielii încălzite a copiilor; nisipul și suprafața mării reflectă razele solare, briza asigură mișcarea aerului ionizat, evaporă transpirația și produce o senzație de învioreare

Dr Herta Căpraru Femeia, nr. 6/1989

JURNALUL OMULUI SIMPLU

AMINTIRI DE LA GRĂDINIȚĂ

(Urmare din pag. 1)

Pe toate aveam să lipsesc pe parcurs câte o etichetă: zgomotul ascuțit de plăci al celor care nuputeau concepe că trebuie să rămână acolo întreaga zi, și 5 Cod Penal, inculpații R.L., în vârstă de 65 de ani, a fost condamnată la data de 9 iunie 1989 la 6 ani de închisoare și la 3 ani de interzicere a unor drepturi. Instanța a mai decis ca R.L. să-i plătească soțului victimei 15.000 de lei – cheltuielile de înmormântare, precum și o pensie de 200 de lei pe lună pentru minoră rămasă fără mamă. De asemenea, R.L. urma să plătească Spitalului de Obstetrică și Ginecologie „Steaua” suma de 7.135 de lei, plus dobânda aferentă.

Drept cheltuielii de judecată, R.L. a fost obligată să plătească suma de 3.000 de lei. Magistrații au mai decis ca suma de 600 de lei pe care R.L. o avea la CEC să fie confiscată și a mai dispus chestru asigurator asupra bunurilor femeii. Soțul victimei a fost condamnat, în baza art. 26 Cod Penal, raportat la art. 186 alin. 2 Cod Penal, la 2 ani de închisoare, iar, conform art. 1 din Legea 47 pe 1977, s-a dispus ca „pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională”, la același loc de muncă de la avicola „Crevedia”.

În baza art. 26 Cod Penal raportat la art. 186 Cod Penal, inculpații I.T., căsătorit, un copil minor, fără antecedente penale, a fost condamnată la 1 an de închisoare. Și în cazul ei, s-a dispus ca „pedeapsa să fie executată prin muncă corecțională la Spitalul Clinic Poliză, pe același loc de muncă”.

Carmen PLEȘA

uit nici pe Sorinel, băiat fin, cu care am rămas bună prietenă după ce l-am părăit, tot la grădiniță, că nu mănâncă zarzavatul și tăieții din ciobă. Adică ce treabă aveam eu cu el? Nici una, săracul, însă, cum eram foarte instruită acasă să mănânc tot (și mâncam, nu-i vorba, de asta aveam și niște forme generoase pe atunci, de se mirau prietenele bunicii în vacanțele de vară, crezând că strașnica și sănătoasa copilă are deja vârsta primului an de școală), aveam grijă ca și alții să respecte cu sfinte recomandarile pe care le primeam eu acasă. Cu această ocazie, oriunde se va mai fi aflând Sorinel acum, îi certierat pentru excesul de zel, nu vă puteți închipui ce figură avea când și-a auzit numele rostit cu seriozitate, alături de explicarea abaterii gastronomice. Și pe Mariana mi-o amintește bine: se uita curioz, avea niște ochelari cu lentile groase și cred că îi erau tare nesuferiți ochelarii ăia, se descurca destul de greu cu desenatul, avea probleme să rețină numele de animale și de plante. Țin minte că, la o inspecție cu care ne potcoviserăm la un moment dat, noi, o mână de mocofani care abia învățau să scrie câteva cifre și care nu greu nu își uitau la sfârșitul săptămânii boceluleța cu haine de schimb și alte lucruri personale, Mariana a ieșit în fața clasei să așeze în ordine creștătoare pe o tablă miniaturală niște numere cu magnet. Le-a pus bineînțeles într-o ordine numai de ea știută, dându-și astfel întreaga măsură a ta-

lentului, și la final – nu știu cine o învățase – a făcut o reverență amplă, magistraltă, demnă de asistență elevată. Nu este cazul să încerc aici să-i amintesc pe cei care se făceau vinoavați de nerezicita postură în care aflam toți la grădiniță atunci când ni se făceau poze. Eu eram mereu vizibil iritată, Bogdan părea din cale-afară de uimit, iar amicul Mihăiță am impresia că era singurul care oferea fotografului șinuta și expresia așteptate, așa cum s-ar fi convenit din partea unui copil bine-crescut. N-aș vrea să zăbovesc aici asupra deserturilor dubioase pe care le așteptam cu înfrigurare și care erau, cel mai adesea, prăjituri cu creme și glazur colorate, însă cu un aspect general indiolelnic. Lăsând la o parte aceste amănunte (și multe altele), nu imi pare rău nici o clipă că am trecut pe la grădiniță, că am „strâns” cu hârnicie și cu promptitudine toate bolile contagioase care circula pe-acolo sau că m-am lăsat trasă de cozi cu înverșunare de Mihnea, care părea să nu aibă altă distracție în afară de tachimărit zilnic. Privesc în urmă, îi revad parcă pe toți, aliniați pentru poză sau bine pățiri la vreun spectacol de teatru pentru copii, veseli sau terifiți, obraznici sau molăi ca mine, neputincioși și totuși senini. Îi vad pe toți, printre ei și pe mine, și-mi vine să le zâmbesc cu mare drag. Larg. Din plin. Fără regrete.

Ana-Maria MIHAIL

DIN ARHIVA CC AL PCR

Stenograma ședinței de lucru privind Tezele pentru Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român

Ședința a fost prezidată de tov. Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist, președintele Republicii Socialiste România.

Tov. Nicolae Ceaușescu: La pagina 3, la introducerea, aliniat care cuprinde ideea că Tezele trebuie să fie puse în dezbatere, aceasta trebuie să facă parte din hotărârea generală, la sfârșit. Aici trebuie să punem ideea că ele trebuie să fie larg dezbătute și la partidul trebuie să contribuie la elaborarea democrației a orientărilor de perspectivă și a deciziilor. Ele trebuie să prilejuiască o largă dezbateră și participarea tuturor comunistilor, a organizațiilor de partid, a poporului la elaborarea liniei generale, a orientărilor de perspectivă, care să fie prezentate Congresului al XIV-lea al partidului.

La pagina 4, unde se spune că dezbateră Tezelor din aprilie a reprezentat o adevărată școală de educație revoluționară, ar fi bine să spunem că în același timp ele trebuie să devină un adevărat referendum, în care întregul popor sau întreaga națiune dezbate problemele fundamentale ale activității noastre.

La pagina 6, unde se vorbește de retragerea administrației și armatei romane din Dacia, cred că ar trebui să avem o formulare ceva mai bună, ca să fie în concordanță cu ce spunem în continuare ca poporul român a fost organizat în formațiuni statale de sine stătătoare, care nu numai că au întărit continuitatea formării poporului român, dar au pus în fața formațiunilor statale și necesitatea organizării și

dezvoltării sale; s-a impus ca o necesitate ca populația locală să-și organizeze pe baze noi viața și să-și asigure dezvoltarea.

Numai așa este în concordanță! La pagina 7, înainte de a vorbi de unirea țărilor Române sub domnia lui Mihai Viteazul, ar trebui spus că pentru toate cele trei principate a fost o preocupare permanentă spre colaborare, spre unitate, că nu întâmplător s-a ajuns la unirea acestora.

Unde se vorbește de dominația otomană că a încetinit, într-o anumită măsură, dezvoltarea țărilor române, nu este chiar așa, pentru că dominația acestora a încetinit într-o perioadă îndelungată dezvoltarea țărilor române, că în fond a ținut înapoi dezvoltarea sute de ani!

Partea aceasta, cu unirea și formarea statului național unitar, trebuie ceva mai bine formulată și cu o concluzie generală.

Ca încheiere, cu crearea statului național unitar în anul 1918, să facem o concluzie generală, că o dată cu aceasta am parcurs un drum îndelungat al luptei pentru formarea poporului și a statului național unitar și s-au creat condiții ca poporul să-și poată afirma capacitățile sale creatoare.

La capitolul III, pagina 10, cuvântul „deznodământ” trebuie școs. Când spun deznodământ, se înțelege ceva tragic. Să se spună că s-a încheiat acest proces, că este un proces continuu, că reprezintă un proces firesc revoluționar. Să găsim aici o altă formulare.

La paginile 11-12, frazele trebuie refăcute pe altă bază.

În primul rând că nu are rost să începem cu anul 1980, că după aceea trecem la Congresul al IX-lea din anul 1965. Nici această formulare... o țară agrară în plină dezvoltare... nu trebuie pusă. Este adevărat, noi am spus pe timpuri, dar nu prea era realistă aceasta.

Aici trebuie să întărim, spunând că cu toate acestea, partidul a reușit să învingă aceste greutăți, să-și asigure dezvoltarea sa, ceea ce a făcut să trecem la o etapă nouă de consolidare a construcției socialiste, iar după aceea venim cu Congresul al IX-lea.

Să se spună că s-a creat un sentiment de demnitate, de restabilire a adevărului istoric, al încrederii în forțele proprii.

Adică, să mai îmbunătățim partea aceasta!

În legătură cu statutul actual al dezvoltării țării noastre prima parte s-o împărțim în două și ce s-a realizat în actualul plan cincinal să tratăm separat, luând datele nu numai pe trei ani, ci pe întregul cincinal – realizările pe primii trei ani și prevederile pe următorii ani, pe care le-am discutat.

Concluzia este slabă. Să spunem că realizările obținute demonstrează superioritatea socialismului, capacitatea economiei românești, justetea politicii partidului. Adică, să facem o concluzie mai bună, mai largă!

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR - Secția Cancelariei, dos. nr. 43/1989

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

De mare succes se bucurau sporturile pe apă și în alt colț al țării, în Delta Dunării. La popasul „Pescarul” din satul Crișan, era amenajată o bază cu 30 de bărci cu rame și patru bărci cu motor, pentru excursii pe canalele Dunării, în zone sălbatice, precum Caraorman, Lacul Iacob, canalul Litcov. La Venus, s-a înființat o școală specială pentru învățarea tainelor sporturilor nautice (iachting, schi, surf). Și la Mamaia, hotelul „Amiral” a lansat parcul de distracții pentru cei mici, cu o mărime de 50 de metri pătrați. „De multe ori, se întâmpla așa: te duceai într-un sătuc și nu puteai să spui că sub zodia socialismului toată lumea se bucură că i-a dărâmat casa și i-a mutat la bloc. Mai ales când vedeai câte o bătrână necăjită, în baston, cu două-trei găini pe lângă ea, în fața blocului, care n-avea WC, apă curentă, ci doar trei etaje. Sigur că nu prea îți venea să scrii așa ceva”.

Lehliu Gară, orașul „de la răspântia de drumuri”

La rubrica „Orase noi pe harta țării”, „România liberă” prezenta localitatea Lehliu Gară (jud. Călărași), comună cu 4.500 de suflete, care fusese declarată urbe în aprilie 1989. Până nu de mult doar o „gară pentru marfă” care încarcă cereale și în care trenurile rapide de persoane nu opreau niciodată. Lehliu Gară își schimbă destinul sub „orânduirea socialistă”, scria ziarul. „Treptat, aici s-a conturat un centru polarizator al vieții economico-sociale. Beneficiind, aidoma tuturor așezărilor țării, de politica partidului și statului nostru privind amplasarea judicioasă în teritoriul a forțelor de producție, comuna de la răspântia de drumuri s-a scuturat din amorțea secu-

lară; pe teritoriul ei au apărut primii piloni ai industriei socialiste: Fabrica de tricotate Crinul – viăstar desprins din industria Capitalei, apoi o unitate industrială legată de producție agricolă a zonei, apoi încă una și așa mai departe.”

Urbanizare, cu găini în fața blocului

Mare trecere aveau la conducerea de partid reportajele despre viața noilor orașe, apărute te miri unde pe harta țării. Pentru ziaristul plecat în delegație, pentru a dezvălui cititorilor „entuziasmul” locuitorilor și avantajele vieții „la oraș”, socoteala din redacție nu se potrivea cu cea de pe teren. Iată ce își amintește, de pildă, Sorin Ovidiu Bălan, în 1989 redactor la Știința Tineretului: „De multe ori, se întâmpla așa: te duceai într-un sătuc și nu puteai să spui că sub zodia socialismului toată lumea se bucură că i-a dărâmat casa și i-a mutat la bloc. Mai ales când vedeai câte o bătrână necăjită, în baston, cu două-trei găini pe lângă ea, în fața blocului, care n-avea WC, apă curentă, ci doar trei etaje. Sigur că nu prea îți venea să scrii așa ceva”.

Olanda, ultima țară care a adoptat OVR

Sistemizarea satelor românești intrase în atenția unor ONG-uri occidentale. Câțiva tineri francezi și belgieni declanșaseră „Operațiune Villages Roumains” (OVR – Operațiunea satele

românești), prin care urmăreau ca sate din Europa vestică să adopte localități din România. De la începutul anului 1989, OVR își extinsese aria de activitate în mai multe state, precum Franța, Elveția, Belgia, Luxemburg, Marea Britanie. La Londra, într-o conferință organizată de Trustul Civic, însuși prințul Charles denunțase efectele politicii regimului de la București de „sistemizare” a satelor. Alături de Trustul Civic, acționau și Institutul Regal al Arhitecților Britanici, Consiliul European pentru Sate și Orașe Mici, Europa Nostra, Asociația Româno-Britanică, Solidaritatea Creștină Internațională, Fundația Eminescu. Decurând, OVR stabilise contacte și cu organizații maghiare (Liga Drepturilor Omului, asociații de arhitecți și urbanști, Liga autonomiilor regionale), interesate mai ales de soarta localităților transilvănene. Din iunie, s-a înființat și o secție olandeză a OVR, care a devenit operativă abia mai târziu (septembrie 1989).

Zilele culturii medgidiene

La Medgidia, sărbătoarea „Zilele culturii medgidiene” se afla la ultimele manifestări. La sala cinematografului Dobrogea s-a inaugurat „Gala filmului de animație”, în prezența criticului Călin Căliman și a regizorului Iosif Sârbu. La Muzeul de Artă, cercetătorii Muzeului de Istorie Națională și Arheologie din Constanța (Adrian Rădulescu, Mihai Irimia, Tudor Papisima, Actuan Murat, Stoica Lascu) au organizat simpozionul „Dobrogea, vechi pământ românesc dintre Dunăre și mare”. O altă sesiune științifică s-a desfășurat la Clubul CLA, unde s-au dezbătut ultimele știri din domeniul „sistemelor automate de prelucrare a datelor”. Seara, în premieră pentru publicul medgidian, s-a proiectat filmul „De ce are vulpea coadă”, al regizorului Cornel Diaconu.

Florin MIHAI

CEI MAI FRUMOSI ANI DIN VIAȚĂ I-AM PETRECUT ÎN ROMÂNIA

(Urmare din pag. 1)

Un lucru important: mama s-a ocupat de noi (ca să învățăm), în afara treburilor din casă de care tot ea avea grijă. Am terminat liceul la Khartoum în 1974 și am intrat la Facultatea de Comerț, tot acolo, dar am dorit să plec în Europa, să fac facultatea în străinătate. Generația mea pe atunci avea de ales între Egipt și Anglia ca să-și facă studiile. Eu citisem foarte mult despre estul Europei, despre Rusia, despre Cehoslovacia, despre România, despre Ungaria și am avut șansa să obțin o bursă, să vin să studiez în România (bursă dată de statul român în anul 1975). Era perioada când UNESCO a ajutat România în domeniul învățământului; atunci a ajutat să se construiască Institutul Politehnic din București. Și așa știu eu că România trebuia – pentru ajutorul acordat – să ofere burse pentru țările în curs de dezvoltare sau din lumea a treia, burse de studii în România. Iar Sudanul a beneficiat de vreo 30 de burse anuale în diferite domenii: medicină, politehnică, ASE. Eu am venit cu bursă să fac Politehnicul în 1975. Am făcut anul pregătitor, când am învățat limba română, la Timișoara. A fost un an foarte frumos, am cunoscut Banatul. Am amintiri foarte frumoase despre Timișoara. A fost de fapt luarea mea de contact cu România. Am ajuns în România la 5 noiembrie 1975. Am stat în București aproape 10 zile, în căminul de tranzit, până s-au făcut toate formalitățile pentru bursă. Cei care urmau să facă Politehnicul erau repartizați la Timișoara sau la Iași. Eu am fost repartizat la Timișoara.

În perioada aceea era destul de greu pentru noi, străinii, să avem contacte cu românii. Eram cazați în așa fel încât să nu prea avem contacte cu românii. Dar eu m-am descurcat și am intrat în legătură cu studenții români. Nu am lăsat să-mi scape nici o șansă de a-i cunoaște pe românii din jur. Am învățat limba română destul de repede. Am avut o profesoare foarte, foarte bună, pe care o respect foarte mult și astăzi. A fost primul român pe care l-am cunoscut bine. Am învățat, cred, mai repede limba română pentru că ne preda fără o limbă ajutătoare, ne preda limba română în românește. Cred că din cauza asta am reușit să învăț mai ușor și mai repede limba română. Tot la Timișoara am văzut prima zăpadă din viața mea. A fost foarte interesant. Iama a fost suportabilă, aveam condiții foarte bune la cămin, căldură suficientă. Bursa pe care am primit-o la început cuprindea și o sumă de bani pentru îmbrăcăminte de iarnă. Îmi aduc foarte bine aminte că profesora noastră a ținut să nu cheltuiam noi bursa asta, ci să mergem cu ea la magazinul Bega, cu toată grupa, și ne-a ajutat să ne cumpărăm haine de iarnă. Probabil că, din expe-

În timpul tratatelor bilaterale cu liderii lumii a treia, Nicolae Ceaușescu a „contractat” și înscriseră unui important număr de studenți străini în universitățile românești FOTO: Arhivele Naționale

riența ei, a vrut să fie sigură că nu luăm banii și-i cheltuim aiurea, fără să ne îmbrăcăm, și să rămânem iarna dezbrăcați. A fost o profesoare foarte bună, foarte deșteaptă. Ea nu știa decât franceza, iar noi nu știam decât engleza și atunci am învățat de nevoie mult mai ușor, fiindcă am învățat direct în română. Eu așa cred. Apoi am venit în București să fac Politehnicul, dar nu mi-a plăcut deloc. Eu voiam să fac o facultate de care să fiu legat, să fac ceva ce-mi place. Voiam să mă mut la Academia de Studii Economice, dar era foarte greu să obțin aprobare de la ministrul Învățământului. Am reușit până la urmă să mă transfer și stăteam cu chirie pe Strada Nikos Beloianis, chiar lângă ASE. Am terminat ASE-ul în 1982. Mi-a plăcut foarte mult facultatea. Eu cred că cea mai frumoasă și cea mai bună perioadă din viața mea a fost cea a anilor de studii la ASE. Am avut profesori foarte buni care ne ajutau foarte mult; am avut colegi buni; am avut posibilitatea să cunosc România. În perioada aceea mi-am făcut cei mai buni prieteni de până acum și am rămas prieteni până azi. Am trăit printre români și am observat toate greutățile și toate dificultățile vieții din acea perioadă. Am avut relații bune cu colegii mei de facultate. Unii dintre ei au avut curajul să mă invite la ei acasă, ceea ce în principiu nu era permis. Înțelegeam situația și am ținut să trăiesc exact viața lor. Am plecat cu unii dintre ei și în provincie, la Sibiu, la Ploiești, în jurul Bucureștiului. Încetul cu încetul, am început să văd și să

cunosc România. Și mai trebuie să spun neapărat ceva: nici un prieten din vremea aceea nu m-a dezamăgit. Am fost la facultate o grupă foarte omogenă și am ținut unii la alții. Am avut o viață de studenție foarte frumoasă, colegi foarte buni. În perioada facultății m-a vizitat o dată tatăl meu. Îmi aduc aminte că l-am cazonat la Hotelul Athenee Palace, dar a stat numai două zile și pe urmă mi-a spus că, dacă se poate, vrea să stea cu mine la cămin. A vrut să vadă, cred, cum trăiesc eu, ce viață era la cămin. A stat o săptămână, era iarnă, decembrie. Tata știa cum este o iarnă, mai fusesse în Danemarca și în Anglia. I-a plăcut foarte mult relația noastră cu românii. Mi-aduc aminte că atunci când ieșeam din cămin, doamna de la poartă îi aranja gulerul și fularul ca să nu-i fie frig. I-a plăcut foarte mult relația omenească dintre noi, străinii, și românii din jurul nostru. (...) În 1982 am terminat facultatea și am plecat înapoi în Sudan. Am muncit în domeniul pentru care mă pregătisem în România, dar mai ales am continuat să scriu. Hobby-ul meu, încă de când eram în liceu, a fost să scriu și publicasem deja în presa din Sudan. (...) Dar în iunie 1989 o nouă lovitură de stat a transformat Sudanul într-o țară condusă dictatorial. A fost o lovitură de stat dată de extremiștii fundamentaliști – „frații musulmani” –, care au luat puterea și au interzis toate ziarele independente. Atunci eu mi-am pus pixul jos și am refuzat să scriu în presa guvernamentală, în presa unui regim dictatorial. Ce am făcut? Am avut șansa să obțin o nouă bursă, să vin în

RADIOGRAFII CULINARE

Înghețată de casă și băuturi reci

Cine trăia la țară și nu avea o bunică sau o mamă care să se priceapă să prepare deserturi o ducea destul de rău în 1989. La sat era doar o cofetărie, iar mașina cu prăjituri și înghețată venea o dată pe săptămână. Mai găseam biscuiți pe la alimentară sau când venea pâinea se mai aduceau la vânzare brișe și cornuri, însă și astea le primeam cu porția, să ajungă la tot satul. Dar dacă veneau căldurile și imi era dor de o înghețată și nu aveam drum pe la oraș, de unde să imi pot cumpăra o înghețată „Polaris” (singurul desert rece de care imi mai amintesc), toată baza imi era în mama. Aromele cele mai folosite de ea erau vanilia, cacaoa, zahărul caramelizat sau romul. Nu lipseau nici înghețatele cu fructe, spre bucuria mea și a verișorilor, care se adunau întotdeauna în grădina casei mele când castronul rece ieșea din congelator.

Una dintre preferatele mele era înghețata de vanilie, a cărei rețetă am aflat-o astăzi pentru atunci când imi va fi dor de acel gust greu de găsit la înghețatele din comerț. Așadar, avem nevoie de 500 ml lapte, 150 g zahăr, 4 ouă, 50 g zeamă, un plic de zahăr vanilinat. Zeamul se diluează cu jumătate din cantitatea de lapte rece (250 ml) care se adaugă în porțiuni mici în vasul în care s-a introdus zeamul. Restul de lapte se fierbe separat într-un vas de 1 l. În momentul fierberii se adaugă zeamul diluat în porțiuni mici, continuu, amestecând mereu pentru a evita formarea de cocoloașe. Totul se menține la temperatura de fierbere câteva minute, după care se toarnă în vasul unde, în prealabil, gălbenușurile au fost frecate cu zahărul și se amestecă pentru a obține o omogenizare cât mai bună. Compoziția astfel pregătită se toarnă într-un castron care se introduce în congelator pentru 2-3 ore.

La fel de bună era la începutul verii și înghețata de zmeură, care se prepară foarte simplu. Ingredientele sunt: 300 g zahăr, 750 ml suc de zmeură, 300 ml lapte, 50 g frișcă. Laptele împreună cu zahărul se fierbe 2-3 minute, la foc mic, după care amestecul se răcește. Se adaugă sucul de zmeură strecurat prin tifon și frișca, omogenizând compoziția bine prin frecare.

Vara ne mai puteam răcori și cu câteva băuturi din lapte, puse la frigider. Îmi amintesc de laptele cu aromă de lămâie, portocală sau banană. Doar cu aromă... Rețeta e foarte simplă: 1 l de lapte, 100 g zahăr, 1,5 g gelatină, 0,2 ml aromă de lămâie (oleum citri, portocale-orangenol). Laptele se toarnă într-un vas în care se introduce zahărul dizolvat în prealabil într-o cantitate mică de lapte cald. Gelatina se hidratează prin menținerea în apă rece minimum 5 minute. Dizolvarea gelatinei hidratează se face într-un vas care conține lapte încălzit, în proporție de 10/1 lapte față de gelatină. Pentru a evita aglomerările, gelatina se agită continuu până la completă dizolvare. Laptele cu gelatina se filtrează prin menținerea în apă rece minimum 5 minute. Dizolvarea gelatinei hidratează se face într-un vas care conține lapte încălzit, în proporție de 10/1 lapte față de gelatină. Pentru a evita aglomerările, gelatina se agită continuu până la completă dizolvare. Aromele se vor adăuga în porțiuni mici sub agitare continuă, stabilindu-se intensitatea aromatizării prin degustare. Amestecul se introduce în frigider pentru 2-3 ore.

O altă băutură de care ne bucuram atunci era șampania de zer, pentru care avem nevoie de 1,3 l zer, 3,5 l apă, 375 g zahăr, 10 g stafide, 1 g drojdie. Zerul se încălzește într-un vas, pe baie de apă, și se menține la temperatura asta timp de o oră. În acest timp precipită urda, care se depune pe fundul vasului, iar zerul se filtrează, trecându-se în alt vas. Se face un sirop de zahăr în apă, se pasteurizează și apoi se răcește, după care se amestecă bine cu zerul. Drojdia se dizolvă în apă caldă într-un recipient de formă cilindrică, care se introduce cu totul în vasul cu amestecul de zer și sirop de zahăr. Cilindrul se fixează astfel încât să fie cu 5 cm sub nivelul lichidului din vas. Amestecul se lasă pentru fermentare la cald timp de 5-6 ore, până apare spumă la suprafață. Se adaugă apoi zahăr ars pentru a colora băutura ușor în brun. Băutura se toarnă în sticle, adăugând 2-3 stafide în sticlă. Se depozitează la temperatura de 4-5°C timp de 12-14 ore. Este o băutură foarte bună la gust și în același timp hrănitoare. Carmen DRĂGAN

În 1989, „Steagul Roșu” exporta fără discriminare politică în URSS și Statele Unite

(Urmare din pag. 1)

O operațiune care a durat până în 1989 era cea de „dieselizare” a camioanelor cubaneze sau maghiare de fabricație sovietică ZIL, realizate în anii '50, cu motoare românești DIESEL produse în anii '80. Au fost astfel montate peste 13.000 de autosasiuri ZIL în Ungaria și 20.000 de exemplare în Cuba. „Înlocuirea motoarelor pe benzină cu motoare Diesel produse la Brașov a condus la scăderea consumului de combustibil de la 60 litri de benzină/100 km la 25-30 litri de motorină/100 km”, spune directorul Klein de la Roman Brașov. La fel ca și exporturile, colaborările cu industria auto din Europa sau mapamond se limitau, în acea perioadă, la fabricile de profil din blocul comunist, acestea neavând însă produse sau tehnologii prea avansate. O astfel de colaborare între fabrica „Steagul Roșu” Brașov și fabricile de autocamioane de la Jinan și Qingdao (China), în perioada 1985-1989, a dus la montarea autovehiculelor Roman din CKD-uri (componente de autoturism fabricate în diverse locuri) cu inginerii și muncitorii români la partea de montaj și service, pentru piața chineză. „Practic, prin acest export în RP China s-au format foarte mulți ingineri și muncitori pentru activități de montaj și service extern. A fost un experiment

deosebit de valoros, mai ales prin exportul de know-how românesc”, explică acea perioadă Tiberiu Klein. Pe plan intern, colaborările se desfășurau mai ales între „Steagul Roșu” și acele fabrici de suprastructuri de la Mediaș, Mărșa, Satu Mare, București. Față de pasul înainte pe care „Steagul Roșu” l-a făcut în 1969 când a cumpărat licența MAN, în 1989 se puteau contabiliza câțiva pași înapoi. Printre problemele deosebite cu care fabrica de sub Tâmpa se confrunta în 1989 se numărau lipsa materialelor speciale necesare producției, dar și scăderea calității componentelor din industriile susținătoare. Anumite laminate deosebite care se consumau în cantități mici și erau vitale pentru producția de camioane nu puteau fi totuși importate. Spre exemplu, un element critic de siguranță, țevile de frână care erau zincate atât pe interior, cât și pe exterior nu mai erau importate, încercându-se înlocuirea lor cu unele fabricate în țară, care erau mai ieftine, dar inferioare calitativ. Același lucru se poate spune și despre fenomenul „dezaluminizării”, un program inițiat de Constantin Dăscălescu prin care aluminul era înlocuit cu oțelul, pentru a se face economii, soluție care era acceptată de oficialii de partid. Și cu toate acestea inginerii brașoveni, când ajungeau la București, încercau să-i explice prim-ministrului Dăscălescu de

ce este nevoie totuși de importuri în plină criză economică. Paradoxul acestei situații îl reprezintă faptul că pe lângă regiunea CAER, care nu avea mari pretenții tehnice, autocamioanele Roman produse la „Steagul Roșu” erau acceptate și de țări care aveau tradiție în domeniu și totodată industrie de autovehicule: Ungaria, RDG, Polonia, Statele Unite sau Grecia. Cu siguranță, o surpriză a fost decizia Ministerului Apărării din Ungaria de a cumpăra camioane românești produse la Brașov (DAC665) în ciuda faptului că producătorul RABA avea o fabrică auto acolo și în defavoarea modelelor pe care sovieticii, polonezii sau vest-germanii le aveau pe piață. După decembrie 1989, „Steagul Roșu” s-a trezit fără datorii externe, precum alți giganti industriali români, dar și fără clienții pe care îi avea pe piețele tradiționale de desfacere. Faptul că 20 de ani nu a putut lua contact cu nici o firmă vestică care să posede tehnologie avansată și-a spus cuvântul, izolând întreprinderea de progresele făcute în acest domeniu. A fost nevoie de ani buni și numeroase tulburări social-economice pentru a-și reveni. Ceea ce i se priverște, însă de minune acestei instituții, este titlul de „supraviețuitor al tranziției” pe care singură și la adjucecat pe coperta de prezentare a uzinei. Ionuț IVAN

RESTITUIRI

Decret al Consiliului de Stat privind măsurile necesare desfășurării în bune condiții a campaniei agricole de vară

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:
Art. 1 – Consiliul Național al Agriculturii, Industriei Alimentare, Silviculturii și Gospodării Apelor și consiliile județene ale agriculturii și industriei alimentare sunt obligate să asigure pregătirea, organizarea și desfășurarea în cele mai bune condiții a campaniei agricole de vară – 1989, recoltarea la timp și fără pierderi a întregii producții la cerealele păioase și a celorlalte culturi de vară, efectuarea lucrărilor necesare culturilor duble și succesive și pregătirii terenurilor pentru producția anului viitor.
În acest scop, Ministerul Agriculturii,

Ministerul Contractării și Achiziționării Produselor Agricole și Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție sunt obligate să ia măsuri ca în fiecare unitate agricolă și în fiecare localitate, prin mobilizarea întregului personal muncitor, a membrilor cooperatori, mecanizatorilor, specialiștilor, a cadrelor de conducere, a celorlalți oameni ai muncii, a tuturor locuitorilor apti de muncă, să se efectueze lucrările de recoltare a culturilor de vară după cum urmează:
– recoltarea grâului, în 7-8 zile;
– recoltarea orzului și orzoaicei, în 3-4 zile;
– recoltarea inului pentru ulei, în cel

mult 4 zile.
Art. 2 – Consiliile unice agroindustriale de stat și cooperatiste și conducerea unităților agricole de stat și cooperatiste răspund de respectarea tuturor prevederilor din planurile și programele operative de executare a lucrărilor din cadrul campaniei agricole de vară, de mobilizarea întregii forțe de muncă, de asigurarea, în fiecare unitate, a organizării corespunzătoare a activității, a ordinii și disciplinei în muncă.
Nicolae Ceaușescu
Președintele Republicii Socialiste România
Monitorul Oficial, 25 mai 1989

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri, numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** 10,9 LEI
CEL MAI CITIT ZIAR DE CALITATE
www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul JURNALUL PLUS și Jurnalul cu Carte.

STEUAU – DINAMO 1-0, ÎN PRIMA FINALĂ DE CUPĂ DISPUTATĂ ÎN PROVINCIE!

Sezonul 1988-1989 din Divizia A s-a încheiat cu a 51-a finală a Cupei României. Noutatea nu a fost faptul că protagonistele s-au numit Steaua și Dinamo, care își disputaseră și ultimele șase finale, ci faptul că partida a fost programată la Brașov! A fost vorba de o premieră în istoria fotbalului românesc, prima finală de Cupă în afara Bucureștiului, deși a mai existat un precedent, care însă nu a intrat în statistici. Era prima finală a Cupei României, în vara anului 1934. S-a decis să se joace la Timișoara, între Ripensia și Universitatea Cluj, meci câștigat de bănățeni cu 3-2 pe teren, dar contestat de adversari la final. Conducătorii federației din acele vremuri au hotărât rejucarea în Capitală, pe arena Venus, fostul stadion „Republicii”, însă tot Ripensia s-a impus, scor 5-0. De atunci, toate finalele s-au disputat în București. Revenind la Steaua – Dinamo, decizia ca Brașovul să fie gazdă a venit în urma incidentelor de la meciul din campionat, 2-1 pentru steliști, disputat în urmă cu două luni în Ghencea, FRF și CNEFS, de teama autorităților comuniste, fiind de părere că era prea periculos ca un nou derby între cele două mari rivale să se dispute pe stadionul „23 August”.

În ultimul sezon din socialism, Steaua București a reușit eventual

FOTO: Revista Sport

O măsură importantă a fost și schimbarea arbitrilor de centru, care ar fi trebuit să fie Ion Crăciunescu, același care a condus și amintitul joc cu problema, dinamoviștii contestând eliminările lui Cămătaru și Vaișcovi. La fluierul brigăzii conduse de Dan Petrescu, ajutat de tușierii Adrian Porumboiu și Gheorghe Constantin, s-au aliniat următoarele echipe, în fața a 35.000 de spectatori prezenți în tribunele stadionului „Municipal”: STEAUA: Lung – Dan Petrescu, Ioan, Bumbescu, Rotariu – Tudorel Stoica, Daniel Mișnea (84 Ilie Stan), Hagi, Ilie Dumitrescu – Lăcătuș (85 Balint), Pițurcă. Antrenor: Anghel Iordanescu. DINAMO: Stelea – Varga, Andone,

Rednic, Klein – Mihăescu, Mateuț, Lupescu (46 Orac), Lupu – Vaișcovi, Cămătaru (73 Răducioiu). Antrenor: Mircea Lucescu. Roș-albaștrii au pornit favoriți din start, având în spate cucerirea titlului dar și disputarea finalei Cupei Campionilor, 0-4 cu AC Milan. A fost meciul în care dinamovistul Ioan Andone a revenit pe gazon după ce fusese suspendat în urma gestului obscen făcut la finalul meciului de campionat din Ghencea, cu trimitere la oficialii Stelei, dar mai ales la susținătorul din umbră, Valentin Ceaușescu. „Perioada de suspendare a fost grea pentru mine, mă gândeam la tot felul de scenarii. Nici nu vreau să-mi mai amintesc de

această perioadă. Din fericire, am fost ajutat mult de Marius Lăcătuș și de Loți Boloni, care l-au făcut pe Valentin Ceaușescu să descute ca federația pentru ridicarea suspendării. Am reîntrat în finala Cupei, la Brașov. A fost un meci extraordinar, la momentul respectiv Steaua avea forță, însă până la sfârșitul anului ne-am luat revanșa, și asta chiar în Ghencea. Deja se fusesse marea echipă a lui Dinamo”, își amintește Ioan Andone. Partida a fost echilibrată, Steaua reușind golul victoriei printr-o realizare de excepție, șut sub transversală de la 35 de metri. De altfel, Hagi era „nașul” lui Stelea, mai reușind anterior alte câteva goluri în

poarta dinamovistului de la asemenea distanțe. Pe final, Răducioiu a înscris pentru Dinamo, însă golul a fost anulat, deși roș-albii au contestat îndelung. În cele din urmă, s-a evitat un alt episod tensionat, iar Cupa a revenit pentru a 17-a oară grupării din Ghencea, scorul final fiind 1-0. O altă problemă a fost cea a organizării deplasării suporterilor celor două echipe, fiind cunoscută rivalitatea dusă de multe ori la extreme. În cele din urmă, s-a convenit ca ambele grupuri să plece cu aceeași garnitură de tren, gratis, steliștii ocupând un singur vagon, primul de după locomotivă, iar dinamoviștii șase, cu trei vagoane goale între fani. „Am coborât în gara

«Bartolomeu» din Brașov. Nu era loc de conflicte, milițienii și scutierii erau peste tot. Pe atunci, noi eram mult mai numeroși, aveam și dorința de revanșă după ce în ultimii ani nu îi mai bătușem de loc. Pe stadion, am ocupat o peluză, iar ei, ajutați și de localnici, care veniseră mai mult pentru Lăcătuș, originar din Brașov, peluza opusă. Scandările nu erau ca în prezent, se mai scăpau câteva «perle», este adevărat, dar era foarte mare teamă de represalii. Steaua a fost mai bună, deși noi am avut gol valabil, la Răducioiu. La întoarcere, majoritatea din galerie trecuse peste supărare, s-a cântat, s-a mai tras semnalul de alarmă de câteva ori, momente în care pe scările vagoanelor coborau milițieni înarmați, lucru ce ne aducea aminte de trenurile cu deportați. În cele din urmă, am ajuns cu bine în București”, a rememorat unul din membri galeriei lui Dinamo, martor al finalei de la Brașov. Până la ultimul act, Steaua trecuse cu 6-3 de FCM Brașov, în „optimi”, și cu 3-1 de revelația Unirea Slobozia, în „sferturi”, grupare care activa în Divizia C.

De partea cealaltă, Dinamo eliminase pe Inter Sibiu, scor 1-0, și pe SC Bacău, 5-1. În semifinale, Steaua a dat peste Rapid, un adversar inferior dar foarte ambițios. Meciul s-a disputat pe stadionul din „Regie” și a fost câștigat cu emoții de steliști, 3-2, cu un gol al lui Pițurcă marcat în ultimele minute. La final, guleștenii au contestat arbitrajul, dar fără folos, erau alte vremuri. În cealaltă semifinală, a fost un meci în familie, Securitate contra Miliție, Dinamo trecând fără emoții de surata Victoria București, scor 2-0. În deschidere, s-a disputat finala campionatului național de juniori republicani, Universitatea Craiova învingând Steaua cu 3-1. Din echipa olteană făcea parte actualul antrenor principal al alb-albaștrilor, Jerry Gane.

Daniel STAN

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Întreprinderea Arta Mobilei, Strada 7 Noiembrie 203, Sector 2, încadrează următorul personal muncitor: electroniști, motorist-șofer, autamacaragi autorizat, economist subinginer și ingineri prelucrarea lemnului, maștrii Centrală termică, șef birou contabilitate. Relații suplimentare, la sediul agentției.

Clubul Sportiv Voința București încadrează următorul personal: paznic, trei muncitori necalificați. Prezentarea participanților se face la sediul Clubului.

Asociație de bloc încadrează îngrijitor sau îngrijitoare. Relații după ora 17:00.

Căutăm femeie externă pentru îngrijire fetiță de 11 luni.

Caut femeie pensionară pentru îngrijire bolnavă, preferabil din Cartierul Drumul Taberei.

VÂNZĂRI

Vând convenabil casă cărămidă, multiple dependințe, în curte cu grădină mare și pomi fructiferi, viță-de-vie, cultură crizantemă albă,

în apropiere de Alexandria.
Vând numeroase piese pentru Dacia 1100, butelie voiaj, injector automat, compresor pentru zugrăvit.
Vând segment Dacia 1310, lustră bronz, mașină de spălat Ken plus garnitură rezervă, bibelouri.
Vând sufragerie vieneză, mobilă bucatărie, cântar, dormitor, lustre, bibliotecă, oglinzi de cristal.
Vând combină cu dublucaset, geacă piele numărul 44, teleradio-casetofon.
Vând Radio Gloria și calculator științific.

CUMPĂRĂRI

Cumpăr amplificator și boxe, performanțe deosebite, eventual linie complexă.
Cumpăr Joystick, birou Electronică 302, radiocasetofon auto. Aștept provincia.
Cumpăr videorecorder player nou, televizor color, videocasete sigilate și derulator.
Cumpăr motocicletă japoneză și cască de protecție.
Grătar cu microunde, televizor color (monitor), acclimatizor, videocasete sigilate.

tv 9 iunie 1989

19:00 Telegen
19:25 Idei în acțiune
Oameni de inițiativă
Redactor Alexandru Stark
19:40 România în lume
Acțiuni și inițiativă ale țării noastre, ale președintelui Nicolae Ceaușescu, privind crearea de zone fără arme nucleare și chimice
Redactor Victor Ionescu
20:00 Tezele și orientările formulate de tovarășul Nicolae Ceaușescu – program de muncă și acțiune revoluționară
Înoirea permanentă a produselor pe baza strălucirii ciclului cercetare-proiectare-produție
Redactor Alexandru Popescu
20:20 Copiii cântă patria și patriotul
Program literar-muzical-coregrafic
Redactor Aurelia Tesaru

20:40 Învățământ – cercetare – producție
Școala satului – o școală a pregătirii de calitate
Redactor Antoaneta Bărcă
21:00 Univers, materie, viață
Emission de educație materialist-științifică
Istoria Pământului
Episodul XII
Substanțele metalifere și formarea lor
Substanțe nemetalifere
Prezintă: dr Mircea Borcos și dr Marcel Lupu de la Institutul de Geologie și Geofizică București
Redactor Ion Ruș
21:30 Pagini muzicale de mare popularitate. Redactor Adriana Rogovschi
21:50 Telegen
22:00 Închiderea programului

DIN PRESA EXILULUI

Știri din Germania Federală

● Sf. Sa Preotul Mihai Constandache, administrator al parohiilor ortodoxe române din Europa Occidentală și Superior al Bisericii din Paris a desemnat, la cererea Asociației ortodoxe din nord-vestul Germaniei, pe Sf. Sa preotul Ioan Hodoș, din Wuppertal (RFG) ca paroh al Bisericii din Koln.

Preotul Ioan Hodoș s-a născut la 3 mai 1952, comuna Ungheni, județul Mureș, urmând școala elementară în satul natal și liceul la Tg. Mureș. A studiat teologia la Sibiu, luându-și licența în 1977. Între 1977 și 1981 a lucrat ca operator chimist în Tg. Mureș. Însurat în 1978, tatăl al unui băiat, a fost hirotonisit preot în 1981 în comuna Ivănești, județul Mureș. În august 1988, pe baza originii germane a soției sale, s-a stabilit în Germania Federală, în orașul Wuppertal.

● În zilele de 9 și 10 iunie a.c. s-a desfășurat la Frankfurt/Main a doua întâlnire internațională a Congresului Mondial al Românilor la care au luat parte delegații din USA, Canada, Franța, Anglia, Suedia și RFG, la care s-au discutat probleme organizatorice și legate de statut, probleme politice ale refugizilor și ale situației în țară.

Lupta (Paris), nr. 124/1989

Articol primit prin bunăvoința doamnei Ditz Goshen, coordonatoarea a Centrului de Studiu și Cercetare a Istoriei Evreilor din România de la Universitatea Ebraică din Ierusalim

vremea

Vremea a fost ușor instabilă, exceptând nordul și estul țării, unde instabilitatea a fost mai accentuată, iar cerul a prezentat înnoări și au căzut ploaie, mai ales sub formă de averse, însoțite de descărcări electrice.

În celelalte zone, ploile s-au semnalat, pe alocuri, îndeosebi după-amiaza. Vântul a prezentat unele intensificări din sectorul nordic în estul țării. Temperaturile minime au fost cuprinse între 8 și 18 grade, iar maximele s-au situat între 20 și 30 de grade.

În București, vremea a fost ușor instabilă, iar cerul variabil, mai mult noros, iar temporar a plouat. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperaturile minime au fost cuprinse între 13 și 17 grade, cele maxime între 26 și 30 de grade.

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

INTERESUL DIRIJAT AL STRĂINILOR PENTRU ROMÂNIA SOCIALISTĂ

(Urmare din pag. 1)

În acel an, potrivit unei sinteze informative a Direcției Cultură și Presă a Ministerului Afacerilor Externe din care vă prezentăm mai jos fragmente, au apărut, pe lângă omagiile la adresa conducătorului de la București și câteva cărți privitoare la istoria și civilizația românească. Concomitent, ambasadele României monitorizau „interesul unanim” pentru reușita plății datoriilor externe. Pentru MAE a fost un succes apariția în Occident, în Germania de Vest, a unui reportaj, după vizita în România a unui jurnalist de la „Die Welt”. Potrivit documentului citat, jurnalistul „relatează și interpretează mai obiectiv realitățile românești”.

Răzvan BELCIUGANU

Sinteză – Informativă

IV. În perioada de referință, interesul crescând pentru România socialistă, pentru poporul român, s-a materializat în apariția unor

semnificative volume publicate în diferite țări, după cum urmează:
– Franța: „România – o politică externă independentă” (Editura „CRS Editions”).
– Austria: „Istorie și civilizație românească” (Editura Bohman).
– Marea Britanie: „Istorie și civilizație românească”.
– India:
a) „Revoluția de la 1848 la români”
b) „Lupta poporului român pentru unitate națională” (Editura „Socialook International Publications”).
– Brazilia: „Momente din istoria românilor” (Editura „Thesaurus”).
– Spania: „Convorbiri cu Transilvania” (Autor I.P. de Santazana).
– URSS: „Lucrările Conferinței naționale a PCR”, volum care cuprinde raportul secretarului general al PCR, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cuvântul său de închidere și rezoluția finală.

V. Așa după cum se cunoaște din relatările mijloacelor românești de informare în masă, presa internațională a continuat să informeze și să comenteze în legătură cu

evenimentele politice majore din viața țării noastre – începând cu aniversarea zilei de naștere și a activității revoluționare ale tovarășului președinte Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu – paralel cu interesul evident manifestat de aceasta față de marile realizări dobândite de poporul român în anii socialismului, îndeosebi în ultimele două decenii și jumătate. În context subliniem că încheierea cu rezultate strălucite a plății datoriilor externe, care a consacrat asigurarea deplinei independențe a patriei, a suscitat un interes unanim, materializat în numeroase comentarii pozitive, inclusiv în țări occidentale (Marea Britanie); au existat chiar și cereri ale unor ziariști de a călători în România pentru a cunoaște nemijlocit motivațiile și explicațiile acestei realizări unice (RSF Iugoslavia).

În același cadru, trebuie relevată reușita cooperării întreprinse cu importantul ziar vest-german „Die Welt”, vizita în RS România a șefului secției de reportaj a acestui cotidian

soldându-se cu un serial de 6 pagini speciale care, în general, relatează și interpretează mai obiectiv realitățile românești.

VI. Misiunile române în străinătate, precum și centrele culturale românești, au organizat manifestări și acțiuni politice, culturale, sau de presă menite să adăncească și să diversifice cunoașterea politicii interne și externe a statului nostru, a marilor realizări ale poporului român, a valorilor perene, din trecut și prezent, produse de spiritualitatea românească. În același timp, membri ai ambasadelor noastre, alături de oameni de cultură din țară, au contribuit activ la reușita manifestărilor consacrate României organizate de parteneri din țările de reședință.

Datele de mai jos se referă la activitatea curentă de propagandă a misiunilor, fără a lua în considerare manifestările legate de acțiunile politico-culturale privind evenimentele aniversare din acest an, în legătură cu care s-au făcut și se vor face rapoarte speciale.

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

Comuniștii polonezi purtau discuții de la egal la egal cu „Solidaritatea”

Informarea Ambasadei României la Varșovia
Către Ministerul Afacerilor Externe
Tovarășului secretar al CC al PCR – Ion Stoian,
Tovarășului președinte al MAN – Nicolae Giosan,
Tovarășului ministru al MAE – Ioan Totu,
Tovarășului președinte al UGSR – Miș Dobrescu,
Tovarășului secretar al CC al PCR – Nicolae Mihai,
Tovarășului adjunct al ministrului – Constantin Oancea,
Dr. I

Vă informăm că televiziunea poloneză a transmis în seara zilei de 08.06 a.c. comunicatul oficial al Comisiei Electorale de Stat în legătură cu rezultatul alegerilor la primul tur de scrutin.

Din 460 de deputați cât prevede Constituția pentru completarea Parlamentului au obținut voturile electoratului 165 de candidați, din care 160 reprezentanți ai „Solidarității”.

Din cei cinci candidați ai coaliției guvernamentale doi figurau pe lista națională, respectiv: Mikolaj Kosakiewicz, membru al PTU și Adam Zieliński, președintele Tribunalului Suprem Administrativ, membru al Consiliului de Stat, fără partid.

Nici unul din membrii Biroului Politic și guvernului înscrisi pe lista națională nu a intrunit numărul minim de voturi (50%) necesar alegerilor în Seim. Este vorba de următorii: W. Baka – secretar al CC al PMUP; K. Barcikowski – vicepreședinte al Consiliului de Stat; S. Ciosek – secretar al CC; J. Czrek – secretar al CC; Cz. Kiszczak – prim-ministru; F. Siwicki – ministrul Apărării Naționale. Nu a fost ales nici președintele Seimului, R. Malinowski.

Intrucât legea electorală nu prevede un al 2-lea tur de scrutin pentru ocuparea locurilor rămase vacante în Seim prin eșecul candidaților de pe lista națională, comisia de reconciliere intrunită în cursul zilei de 08.06 a.c. urmează să decidă în legătură cu cele 33 de locuri

rămase vacante.
Din cele 100 de mandate ale Senatului, 92 au fost obținute încă din acest prim tur de scrutin, toate de către candidații „Solidarității”.

Față de rezultatele comunicate oficiale în legătură cu rezultatul alegerilor, la al 2-lea tur de scrutin programat pentru data de 18.06.1989, vor fi disputate 262 de locuri pentru Seim și 8 pentru Senat.

În diferite luări de poziție în urma alegerilor se resimte insatisfacția reprezentanților coaliției pentru rezultatele obținute, făcându-se totodată o serie de aprecieri critice asupra modului în care coaliția și-a pregătit și desfășurat campania electorală, precum și asupra modului în care și-a apreciat șansele.

Actualmente se caută o serie de formule pentru depășirea impactului creat, mai ales în ceea ce privește constituirea Guvernului, eforturile coaliției concentrându-se asupra pregătirii celui de-al 2-lea tur de scrutin. Din declarațiile reprezentanților „Solidarității” rezultă deosebita satisfacție

pentru rezultatele obținute în alegeri, exprimându-se, cel puțin până în prezent, hotărârea de a rămâne în continuare în opoziție în această etapă, fără a participa la formarea noului Guvern, deși conducerea coaliției le-a solicitat oficial participarea în Parlament pentru a-și asuma răspunderea în rezolvarea problemelor grele cu care se confruntă țara. Starea de tensiune se menține, nefiind încă clar modul în care se va rezolva situația noului Guvern. Rămân o serie întreagă de întrebări privind modul în care își vor desfășura activitatea Parlamentul și Senatul, precum și în legătură cu desemnarea președintelui țării. Vă vom informa în continuare asupra aspectelor legate de desfășurarea evenimentelor.

Ion Teșu

Document din volumul: 1989 – Principiul dominului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Ediție de Dumitru Preda și Mihai Retegan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p. 101-102

amintiri

FOTO: Arhivele Naționale

Incertitudini

ORIZONTAL: 1) Masă redusă. 2) Nu prezintă siguranță în evoluție. 3) Grup expediționar – Unități engleze în aplicație pe teren. 4) Corijență la limba română. 5) A face apel la memorie – Primii în sport! 6) A obține rezultate calitativ superioare. 7) Nu știe... și nu știe că nu știe – Concurrent la dublu mixt. 8) Serialul de luni în 12 episoade (pl.) – Un fel de arătare. 9) Uzură fizică – lăbura de animale. 10) Depășeste orice limită.

VERTICAL: 1) Toate relele din lume. 2) Duce boala pe picioare – Formă de succesiune. 3) N-ai treabă cu ele. 4) Dă cărțile pe față – Rezultat... strâns – Plin de sine! 5) Sămânță de vorbă – Animal de... curse (sicl). 6) Frunțașii noștri! – As dintr-un serviciu... pe linie – Personalul de trei. 7) Serviciu de masă. 8) Nod în papură – Specialistă în economie. 9) Valoarea unei cununi de lauri (!) – Oficiu de stat (inv.). 10) Date în exploatare.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Revista Rebus, nr. 23/1989